

Джеймс Джойс Джакомо Джойс Переказ

Хто? Біде обличчя в ореолі пахучих хутр.
Рухи її сором'язливі і нервові. Вона дивиться в лорнет.

Так: вдих. Сміх. Злет в'їй.

Павутинний померк, видовжені витончені літери, погордливі та покірні: знатна молода особа.

Я підіймаюся на легкій хвилі вченої мови: Сведенборг, псевдо-Ареопагіт, Мігель де Молінос, Йоакім Аббас. Хвиля відійшла. Її подруга мурчить віденсько-італійською. Це культура!

Високі підбори стукають голими кам'яними сходами. Холод у замку, задерті кольчуги, грубезні та величезні ліхтарі під звивами баштових сходинок. Швидко стукають підбори — дзвінкий і пустий звук.

Форма мови — малим сказати дуже багато.

Витончена, стигла: виточена різцем внутрісімейних шлюбів в оранжерейній тиші свого народу.

Молочний схід над рисовим полем поблизу Верчеллі. Опущені крила капелюха затінили брехливу усмішку. По ній біжать тіні, по обличчю,

освітленому гарячим молочним світлом, жовтаво-жовті тіні на вологому лобі, усмішка в очах.

Падуя далеко за морем. Спокій середини шляху, ніч, морок історії дрімає під місяцем на П'яцца дель Ербле. Місто спить. У підворотнях розпусники: п'ять послуг за п'ять франків. Темна хвиля почуттів, ще, ще, ще.

Очі мої у темряві не бачать нічого, любове моя. Ще. Не треба більше. Темне кохання, темна втома. Не треба більше. Темрява.

Темніє. Вона йде через площу. Вечір спустився на шавлієво-зелені пасовиська, мовчки розливає надвечір'я на росу. Вона йде за матусею, вуглувато-граційна, кобилиця веде кобилятко. Із сірих сутінок випливають тонкі витончені стегна, ніжна, гнучка худенька шия, витончена голівка.

Вечір, спокій, таїна... Гей! Конюше! Гей!

Батько з дівчатками мчать схилом верхи на санчатах: султан та його гарем. Низько натягнуті шапки, застібнуті куртки, пригрівся на нозі язик чобота, він туго перетягнутий навхрест шнурком, коротенька спідничка натягнута на круглі коліна. Білосніжний спалах: пушинка, сніжинка:

*Коли вона знову вийде на прогулянку,
Чи зможу я знову нею милуватися!*